

GILL LEWISOVÁ

ilustrovala IRINA AVGUSTINOVICHOVÁ

VETERINÁŘKA Z OSTROVA

Záchrana v Tulení zátocy

bambook

bambôk

Záchrana v Tuření zátocy

GILL LEWISOVÁ

ilustrovala

IRINA AVGUSTINOVICHOVÁ

Gill Lewisová
VETERINÁŘKA Z OSTROVA
Záchrana v Tulení zátocy

Ilustrace Irina Avgustinovichová

Přeloženo z anglického originálu *The Island Vet (2): Rescue at Seal Bay*
First published in 2024 in Great Britain by Barrington Stoke Ltd,
an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd

Text copyright © Gill Lewis, 2024
Illustrations © Irina Avgustinovich, 2024
Cover design © HarperCollinsPublishers Limited, 2024
Translation © Leona Maříková, 2026

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 10 627. publikaci

Překlad Leona Maříková
Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Redakční úprava a jazyková korektura Michaela Tománková
Sazba TypoText
První vydání, Praha 2026
Tisk TBB, a. s., Banská Bystrica

© Grada Publishing, a. s., 2026

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

ISBN 978-80-271-8518-4 (pdf)
ISBN 978-80-271-5844-7 (print)

*Pro všechny členy organizace Cadw Ceibwr za to,
že propůjčují svůj hlas tuleňům a dalším mořským
živočichům, kteří nechtějí být rušeni turisty, a že podporují
odpovědný turismus, který umožňuje živým tvorům mít
svůj vlastní prostor, který potřebují.*

Obsah

1.	Letní prázdniny	11
2.	Odpadky, kam se podíváš	25
3.	Paddleboardy a tulení mládě	33
4.	Nebezpečné moře	42
5.	Všichni společně	48

Zelené ostrovy

ÚTES
TEREJŮ

ZÁPADNÍ
OSTROV

Zátoka
delfínů

Maják

OSTROV
RACKŮ

Tulení
zátoka

Orlí
útes

Veterinární
klinika

Pošta

Přístav

Žraločí
útesy

TULENÍ OSTROV

OSTROV
BUŘŇÁKŮ

Zátoka
lastur

Tábořiště

VÝCHODNÍ OSTROV

KAPITOLA 1

Letní prázdniny

Když ráno Terka otevřela okno ve svém pokoji, usmála se.

Obloha byla blankytně modrá, sluníčko svítilo a moře se v ranním světle třpytilo.

Byl tu první den letních prázdnin a na Terku čekalo dlouhé léto. Celých pět týdnů si na školu ani nevzpomene.

Terka zvedla z postele svého kocoura Piráta. Byl to bílý kocour s černým flekem přes oko, který měl jen tři nohy. Terka ho našla na pláži,

vyvrženého mořem, a od té doby s ní a její maminkou Pirát bydlel.

„Můžeme dělat, co si jen vzpomeneme,“ řekla Terka. „Třeba pomáhat mamince na veterinární klinice nebo každý den chodit na pláž.“

Terka žila na Zelených ostrovech. Její maminka tu pracovala jako veterinářka. Terka jí moc ráda pomáhala na klinice pečovat o všechny zvířecí pacienty. Obě bydlely v malém bytě nad veterinární klinikou a Terka měla ze svého pokojíku výhled na moře.

„Pojď, Piráte. Jdeme ven,“ vybídla kocoura Terka.

Ale Pirát se jí mrštně vykroutil z náruče a skočil zpátky na postel. Na ještě teplé peřině se stočil do klubíčka. Nevypadal, že by se mu chtělo někam jít.

Terka si povzdychla. „Tak já půjdu najít Huberta.“

Sešla do přízemí a vyšla předními dveřmi ven. Hubert seděl před poštou, vyhříval se na sluníčku a čekal na Terku. Byl to velký chlupatý pes s laskavýma očima, neustále vrtící ocasem. Patřil Marii, která na poště pracovala. Také Marie seděla na sluníčku. V ruce držela šálek čaje.

„Dobré ráno, Marie. Dobré ráno, Huberte,“ pozdravila je Terka.

„Krásné ráno,“ odpověděla Marie. „Už jsi snídala?“

Terka zavrtěla hlavou. „Nebyl čas. Hubert a já se jdeme podívat na tuleně.“

Marie vložila ještě teplou housku do papírového sáčku. „Tady máš, kdybys náhodou dostala hlad.“

„Moc děkuji,“ řekla Terka a společně s Hubertem vyrazili. Maminka už pracovala, právě prohlížela na parkovišti před klinikou nemocnou ovci. Terka jí zamávala a vydala

se k přístavu. Zamávala i záchranáři Tomovi, který zrovna myl svoji loď.

Po celém přístavu byly rozvěšené pestrobarevné vlaječky vítající prázdninové

návštěvníky, kteří sem na ostrov teď každý den přijížděli trajektem. V létě sem jezdilo mnoho turistů a peníze, které zde utráceli, znamenaly dobrý výdělek pro místní, kteří zde žili celoročně.

Turisté na ostrově kupovali zmrzlinu a pohlednice, platili poplatky za kempování nebo přespávali v hotelech a prázdninových apartmánech a stravovali se v restauracích i kavárnách.

Kavárny a restaurace byly neustále plné. Ale nejlepší na návštěvnících z pevniny bylo, že každé léto tady na ostrově Antonio otevřel svůj zmrzlinový stánek. Prodával asi třicet druhů zmrzliny a Terka se nemohla dočkat, až je všechny ochutná.

Na zmrzlinu bylo ale dnes ještě brzo, a tak se Terka vydala po pobřežní stezce, která vedla strmě nahoru k útesům.

Tuhle stezku měla Terka na celém ostrově nejraději. Moc ráda chodila do Tulení zátoky. Byla to zátoka ukrytá mezi útesy, kde tuleni vylézali z moře na břeh a polehávali na písčité pláži a kde se rodila jejich mláďata. Dospělí tuleni potřebovali bezpečné, lidmi nenavštěvované a útesy chráněné pláže,

aby zde mohli nerušeně pečovat o své malé potomky.

Když se Terka přiblížila k zátoce a podívala se z útesů dolů, uviděla velkou tulení samici ležící na písku.

Chytila Huberta za obojek. „Dnes dolů na pláž nepůjdeme,“ zastavila ho. „Nechceme ji vyplašit.“

Terka se s Hubertem posadila do trávy, nabídla mu kousek housky a společně pak pozorovali tuleně z bezpečné vzdálenosti. Samička ležela na boku a odpočívala na teplém slunci. Dokonce se zdálo, že se spokojeně usmívá.

I Terka se usmála. „Chtěla bych být tuleněm. Jako tuleň si můžeš plavat v moři celý den, hrát si ve vlnách a pak se prospat na písku.“

„Haf,“ souhlasil Hubert, který si nejspíš pomyslel, že tuleni vypadají jako velcí mořští psi.

„A tuleni mají ohromné štěstí, protože nemusejí chodit do školy,“ dodala Terka.

Terka chodila do školy docela ráda. Vlastně se jí tam líbilo.

Škola na ostrově byla malinká – měla jen sedm žáků. Jejich paní učitelka, slečna Hrdličková, byla velmi milá, četla dětem

příběhy a skoro každý den s nimi chodila na pláž. Měla také moc ráda zvířata a Terka ji považovala za vůbec nejlepší paní učitelku na světě.

Jenže Terce tu opravdu chyběla kamarádka v jejím věku. Ona sama chodila do čtvrté třídy. Ve škole byly ještě dvě dívky ze šesté třídy, jeden spolužák byl v páté třídě a dvojčata – bratr se sestrou –, kteří navštěvovali první třídu. Kéž by tu tak měla Terka někoho, s kým by si mohla hrát a objevovat ostrov!

„Tak pojď, Huberte. Vrátime se zpátky,“ rozhodla se po chvíli.

Když Terka procházela kolem přístavního mola, uviděla, jak právě přijíždí trajekt plný prázdninových turistů. Viděla šťastné a nadšené tváře lidí, kteří se těšili, jak si užijí pobyt na ostrově. Terka se opřela o zábradlí vedle Tomova záchranářského člunu.

„Jede sem spousta lidí,“ upozornila ho.

Tom přikývl. „Turisté k nám jezdí moc rádi.
Přijíždějí sem nejrůznější typy lidí. Podívej

tamhle, to jsou Prokop a Karla Boháčkovi. Jsou to majitelé firmy Super paddleboardy. Právě tu koupili jeden z prázdninových domů a chystají se tu své paddleboardy prodávat.“

Boháčkovi a jejich dvě malé děti vystoupili na molo jako první. Terka si nemohla pomoci, připadalo jí, že se rodina tváří, jako by jí ostrov patřil. Pan Boháček měl na nose sluneční brýle, na zápěstí se mu leskly zlaté hodinky a na sobě měl sněhově bílou košili a růžové bermudy. Jeho manželka na každého štekala povely. Chtěla, aby jim ihned donesli zavazadla.

„Jsou velice bohatí,“ dodal Tom. „Slyšel jsem, že jsou to multimilionáři.“

Chovají se hrozně nafoukaně, pomyslela si Terka. Podrbala Huberta a zadoufala, že se s Boháčkovými nikde nepotká.

Terka se otočila s úmyslem vyrazit zpátky k domovu, ale na molo se v tu chvíli přiřítíl velký pes, který za sebou táhl volné vodítko.

Přiběhl k Terce a Hubertovi a začal kolem nich poskakovat a vrtět ocasem.

I Hubert mával radostně ocasem.

Za psem přiběhla dívka a chytila ho za obojek.

„Moc se omlouvám,“ řekla. „Neudržela jsem ho a utekl mi. Hrozně rád se zdraví s jinými psy.“

Terka se usmála. „Hubert se také rád zdraví s jinými psy.“

„Můj pes se jmenuje Otesánek,“ pokračovala dívka. Říkáme mu tak proto, že všechno SLUPNE!“

Dívka byla přibližně stejného věku jako Terka. Měla na sobě bílé tričko, džínové šortky a jasně žluté gumové pantofle. „Po cestě sem jsme viděli delfíny a tuleně,“ pochlubila se s širokým úsměvem. „Je to tady úžasné. Mám moc ráda zvířata.“

„Já také miluji zvířata,“ řekla Terka. „A mimochodem, jmenuji se Terka.“

„Já jsem Natálka,“ odpověděla dívka. „Budeme tady kempovat celé dva týdny. Já s mamkou jsme tu na dovolené, ale tatínek je tady pracovně. Je mořský biolog a pomáhá

zachraňovat mořské louky, na nichž roste mořská tráva.“

„To je úžasné,“ vydechla Terka.

„A jak dlouho tu budeš ty?“ zeptala se Natálka.

„Já tady bydlím,“ oznámila jí Terka.

Dívka na ni vykulila oči. „Tak to jsi ten nejšťastnější člověk na světě. Moc ráda bych tu bydlela.“

„Mohu ti to tady ukázat,“ navrhla nesměle Terka.

„Opravdu?“ nadchla se Natálka.

Terka přikývla a usmála se. Natálka také milovala zvířata, a tak Terka ihned věděla, že z nich budou nejlepší kamarádky.

Tohle léto bude naprosto báječné.

Odpadky, kam se podíváš

Bylo skvělé mít kamarádku. Terka s Natálkou se scházely každý den. Terka často snídala v kempu společně s Natálkou a jejími rodiči.

Terka také byla několikrát s Natálkou a jejím tatínkem šnorchlovat. Přitom pomáhaly sbírat semena mořské trávy. Natálčin tatínek jim vysvětloval, že mořské louky jsou velmi důležitým ekosystémem, který chrání vzácné živočišné druhy, například mořské koníky. Tady u ostrova sbíral semena, aby pak mohl jinde vysázet víc travních porostů. Plavat mezi vlnící se mořskou trávou Terku moc bavilo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Veterinářka z ostrova – Záchrana v Tulení zátoce.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.